

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2025, č. j. OAM-41/ZA-ZA11-ZA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2025, č. j. OAM-41/ZA-ZA11-ZA13-2025, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že si v Uzbekistánu vzal úvěr, který nezvládl splatit. Podle uzbeckého právního řádu jsou neuhrazené pohledávky podvodem a jsou za ně ukládány trestněprávní sankce. Napadené rozhodnutí se nezabývá otázkou, že zatímco v České republice není neuhrazení pohledávky trestným činem, v Uzbekistánu je tomu naopak.
3. Žalobcovy obavy sice vyplývají ze soukromoprávního konfliktu, je však nutné důkladně posoudit dodržování lidských práv v Uzbekistánu a funkčnost tamní policie. Žalobci hrozí pronásledování ze strany soukromé osoby a v Uzbekistánu neexistuje účinný systém ochrany. Žalobce čelil výhrůžkám již během pobytu v domovském státu i po přestěhování do zahraničí. Žalovaný byl povinen posoudit, zda je domovský stát způsobilý k tomu, aby žalobce ochránil před násilím ze strany věřitele.
4. Žalovaný se nezabýval pozicí uzbecké policejní složky či existencí orgánu vnitřní kontroly, který by dohlížel na zákonnost postupu policistů, na které se žalobcův věřitel obrátil a jejichž postupu se žalobce obává. V odůvodnění se nevěnoval ani případné existenci úřadu ombudsmana. Nevypořádal se ani s žalobcovými obavami, zda uzbecká policie bude postupovat objektivně a spravedlivě a nebude solidární s věřitelem.
5. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný hodnotil pouze obecnou úroveň lidských práv v Uzbekistánu a nezohlednil žalobcovu individuální situaci.
6. Posouzení bezpečnostní situace vychází z nepřipustného dokumentu nazvaného Informace OAMP, Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, kterou vytvořil sám žalovaný.
7. Žalovaný dále nedostatečně posoudil důvody pro udělení humanitárního azylu.
8. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Při rozhodování vzal v úvahu žalobcem tvrzené skutečnosti, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Napadené rozhodnutí řádně odůvodnil.
10. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byly jen ekonomické problémy. Žalobce nebyl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím znaky pronásledování nebo vážné újmy. V případě problému má možnost obrátit se i na jiné bezpečnostní orgány než jen na policii.
11. Žalobce neměl ve vlasti žádné problémy s policií či jinými správními orgány a rovněž ani žádné potíže z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví nebo pro zastávání politických názorů nebo pro příslušnost k určité sociální skupině. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti dne 14. 1. 2025 sdělil, že je uzbecké národnosti a dorozumí se rusky a uzbecky, je muslim, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani se politicky neangažoval, v letech X., dříve o mezinárodní ochranu nežádal, je zdravý. Nikdy nebyl trestně stíhán. K důvodům podání žádosti uvedl, že v České republice má dluh X. a ve vlasti dluží soukromým věřitelům asi X. Obává se, že kdyby zde nemohl pracovat, narostly by mu úroky. Ve vlasti by dluhy splácel obtížně, protože jsou tam nízké výdělky a on musí X.

13. Během pohovoru vedeného dne 14. 1. 2025 žalobce uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány. Neměl ani potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení. Chtěl by splatit alespoň dluh X. zde, v jehož souvislosti se obává případného penále, zatímco dluh v Uzbekistánu mu zatím starosti nedělá. Peníze X. si půjčil X., ale dluh mu zůstal. Dluh ve vlasti vznikl kvůli výdajům na cestu a vízum. Nemá jiné než ekonomické důvody, niče ho jiného se neobává.
14. Ve správním spisu je obsažena zpráva o zemi původu nazvaná Informace OAMP, Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: březen 2024 ze dne 13. 3. 2024.
15. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 5. 2. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
18. Žalobce v žalobě uvedl, že si v Uzbekistánu vzal úvěr, který nezvládl splatit. Podle uzbeckého právního řádu jsou neuhrazené pohledávky podvodem a jsou za ně ukládány trestněprávní sankce, napadené rozhodnutí se nezabývá otázkou, že zatímco v České republice není neuhrazení pohledávky trestným činem, v Uzbekistánu je tomu naopak, hrozí mu i pronásledování ze strany soukromé osoby a v Uzbekistánu neexistuje účinný systém ochrany, žalobce čelil výhrůžkám již během pobytu v domovském státu i po přestěhování do zahraničí.
19. Žalobce v porovnání s azylovým řízením nevěrohodně zcela pozměnil své obavy, aniž by vysvětlil, proč je neuvedl dříve; stejně tak nedoložil žádný podklad, kterým by změnu náhledu odůvodnil. Žalobní tvrzení o předchozích výhrůžkách je pak v přímém rozporu s údaji uvedenými při pohovoru, podle nichž má spíše obavy stran dluhu X., naopak dluh ve vlasti se dle jeho tvrzení nějak urovná.
20. Soud připomíná konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, například jeho usnesení ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Azs 326/2024-31, podle kterého *„nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího považovat za relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (srov. k absenci azylových důvodů např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň by musely být skutečně výsledkem pronásledování žadatele z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze*

dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).“ Dále je nutné připomenout, že „obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu“ (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, srov. také např. rozsudky téhož soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, a ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, či usnesení téhož soudu ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 Azs 225/2024-29, a ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 Azs 334/2024-21). Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 7 Azs 334/2024-21, „zadlužení pak není samostatným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 7 Azs 103/2023-21).“

21. Jak soud konstatuje, žalobce během pohovoru žalovanému sdělil, že se obává, že nebude moci splatit dluhy zejména X., kde by musel v případě prodlení platit penále. Výslovně však uvedl: „Dluh doma se nějak vyřeší, ten mi starosti zatím nedělá. Nejdřív ale nechci mít závazky v ČR.“ Žalobce zjevně nevyjádřil obavy ani z věřitelů, kteří patrně dluh nevymáhají a ze kterých zřejmě nemá strach, a ani z jakéhokoli možného postupu uzbeckých státních orgánů. Žalovaný se z tohoto důvodu ani nemusel zabývat skutečností, zda je či není nesplacení dluhu v Uzbekistánu trestné. Žalobce ostatně ani k žalobě nepřiložil žádný podklad prokazující toto jeho nové tvrzení, ačkoliv mu v tom nebránila žádná překážka. Žalobce se nedostal do žádného soukromoprávního sporu a nikdy neměl problémy s uzbeckými bezpečnostními složkami, nebylo proto úkolem žalovaného spekulativně posuzovat, jak by byly uzbecké orgány schopny žalobce bránit, pokud by se ho jeho věřitelé zcela nečekaně rozhodli pronásledovat. Tato námitka je nedůvodná.
22. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nezabýval funkcí policie, pozicí uzbecké policejní složky či existencí orgánu vnitřní kontroly, který by dohlížel na zákonnost postupu policistů, na které se žalobcův věřitel obrátil. V odůvodnění se nevěnoval ani případné existenci úřadu ombudsmana. Žalovaný se dle něj ani nevypořádal s obavami, zda uzbecká policie bude postupovat objektivně a spravedlivě a nebude solidární s věžitelem.
23. Jak již soud konstatoval výše, žalobce během správního řízení nikdy nevyjádřil obavy z věřitelů či uzbeckých státních orgánů, se kterými nikdy v minulosti neměl problémy. Jeho věřitelé v Uzbekistánu mu nikdy nevyhrožovali, neobrátili se na policii a žalobce dokonce výslovně řekl, že „dluh doma se nějak vyřeší“. Žalobce nevyjádřil ani nejmenší výhradu vůči postupu policie. Žalovaný proto nepochybil, že se nezabýval uzbeckou policií či jejími složkami, protože žalobce s ní neměl žádné problémy a ani v tomto ohledu nevyjádřil žádné obavy. Námitka je proto nedůvodná.
24. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný hodnotil pouze obecnou úroveň lidských práv v Uzbekistánu a nezohlednil žalobcovu individuální situaci. Nejvyšší správní soud však ve svém usnesení ze dne 19. 2. 2025, č. j. 6 Azs 256/2024-37, ve vztahu k Uzbekistánu uvedl: „*Tamní situace (stran ochrany lidských práv) sice nedosahuje standardu západních zemí, avšak v zemi došlo k pozitivním změnám. Obecný poukaz na stav právního státu (stěžovatelem tvrzená korupce a poukaz na pošlapávání lidských práv) nepostačuje k závěru, že by žadatel naplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Azs 186/2024-29, bod 10 a tam uvedená judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2023, č. j. 2 Azs 20/2022-30).*“ Žalobce během správního řízení nic nenamítal ohledně ochrany lidských práv či stavu právního státu v Uzbekistánu a z výše

citovaného rozsudku je zřejmé, že obecná situace v Uzbekistánu není dostatečná pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se rovněž vypořádal s žalobcovými tvrzeními, že se obává případných penále X. a že „dluh doma se nějak vyřeší“. Žádnou skutečnost nepřehlédl a ve svém postupu nepochybil. Tato námitka je proto také nedůvodná.

25. Žalobce dále namítá, že žalovaný vycházel ze zprávy o zemi původu o bezpečnostní a politické situaci, kterou si sám vypracoval. Soud k této námitce uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS: „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Žalovaný na závěr zprávy připojil seznam použitých zdrojů, například Amesty International, ČTK, EUAA, Gazeta.uz, Human Rights Watch, MZV ČR a MZV USA. Jedná se tedy o souhrn údajů, které je možné ověřit u relevantních zdrojů. Zpráva pochází z března 2024 a napadené rozhodnutí je ze dne 5. 2. 2025. Zprávy tohoto druhu však bývají zpracovány zpravidla jednou do roka (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 Azs 2/2024-27). Žalobce nespécifikoval, které části této zprávy mají být zastaralé. Žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu podložil pouze ekonomickými důvody, které samostatně neobstojí. Žalovaný z příslušné zprávy čerpal poznatky o tom, zda je možné v Uzbekistánu uložit trest smrti a zda na jeho území probíhá ozbrojený konflikt. Žalobce tyto závěry nezpochybnil a ani soud v postupu žalovaného neshledal žádnou vadu. Daná námitka je tak rovněž nedůvodná.
26. Podle žalobce žalovaný nedostatečně posoudil důvody pro udělení humanitárního azylu. Soud však podotýká, že žalobce svou žádost podložil jen ekonomickými důvody a neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo riziku vážné újmy v případě návratu do Uzbekistánu. Žalovaný zamítl žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a proto následně správně postupoval podle § 16 odst. 4 téhož zákona a otázku humanitárního azylu neposuzoval (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2025, č. j. 4 Azs 257/2024-26, bod 16).
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce